

①9 LAMARTINE - 2  
ODE SUR LES RÉVOLUTIONS

Marchez! l'humanité ne vit pas d'une idée !  
Elle éteint chaque soir celle qui l'a guidée,  
Elle en allume une autre à l'immortel flambeau :  
Comme ces mots vêtus de leur parure immonde,  
Les générations emportent de ce monde  
Leurs vêtements dans le tombeau.

\* \* \*

②0 LAMARTINE - 3  
Isolement

Que me font ces vallons, ces palais, ces chaumières,  
Vains objets dont pour moi le charme est envolé ?  
Fleuves, rochers, forêts, solitudes si chères,  
Un seul être vous manque, et tout est dépeuplé

Quand la feuille des bois tombe dans la prairie,  
Le vent du soir s'élève et l'arrache aux vallons;  
Et moi, je suis semblable à la feuille flétrie :  
Emportez-moi comme elle, orageux aquilons

\* \* \*

①9 லமார்த்தீன் - 2  
புரட்சிக்கொள்கைகள்

ஓ மனிதா!  
நடந்து கொண்டேயிரு,  
மானுடம் ஒரே ஒரு கருத்தை மட்டுமே  
நம்பித்தானா வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது ?  
நேற்றுவரை அதனுக்கு வழிகாட்டிக்கொண்டிருந்த  
கருத்தெனும் தீபச்சுடரை இன்று மாலை அணைத்துவிட்டது!  
அழிவறியாப் பேரொளியில்  
வேறொன்றினை ஏற்கிறது இன்று.  
ஓவ்வொரு தலைமுறையும்  
இவ்வுலகிலிருந்து தான் உடுத்திய முடைநாற்ற மெடுக்கும்  
ஜோடனைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட  
வெற்று கோஷங்கள் எனும் ஆடைகளையும் தன்னுடன்  
கல்லறைக்கு எடுத்துச்சென்று விடுகிறது.

\* \* \*

②0 லமார்த்தீன் - 3  
தனிமை

இந்த மலைகள் மாளிகைகள், குடில்கள், இவற்றால் யாது பயன்?  
எனக்கு இனி இவை வீண் சடப்பொருள்களே!  
இவற்றுடன் ஒட்டியிருந்த ஈர்ப்பு எங்கோ பறந்து போய்விட்டதே!  
நதிகளே, பாறைகளே, இனிமை மிகு தனிமை சூழ் காடுகளே,  
ஒரே ஒரு ஜீவன்தான் இங்கே குறைகிறது ஆயினும்  
அனைத்தும் வெறுமைநிறை பாலையாய்க் காண்கிறதே!

பழுத்த இலையொன்று மரத்திலிருந்து புல்தரையில் விழ  
மாலைக்காற்றத்தை உலகினின்று எடுத்து உயரே  
எங்கோ தூக்கிச் சென்றுவிடும்.  
நானும் சருகாய்ப் போன இலைபோல்தானே!  
சுழன்றடிக்கும் சூறாவளியே,  
என்னையும் அவ்வாறே தூக்கிச் செல்!

\* \* \*